

friskt, fäders Christe brod. Gernast fri
heten i viljan. Han menar att
sig själv, då: han ^{kan} genom friskheten vill
jaga tillika Gud och frukta Gud. utan
Anger, han kan bli en person med
Gud genom den egna bättringen. (Hörel)
med ett ord, Han kan belysa Gud
vilja, då han uppfyller sin egen väsende
Egna vilja. (Mantens) men med
viljan belysning är ingen dygd möjlig.
Sedlighetens Gde är inte möjlig utan vil
jans friskhet. (Mantens). Guds Gernast
är en vis bevisning att, att Sedlig
het Gde skall bli en omöjlig, att ingen
en kan vara en, skall belysa sig,
att han kan belysa dygden, så
Ideal. En guds belysning kan
niskan belysa Allt det som till Fräls-
ning genom egen rättfärdighet.
En belysning är den frälsning som
Människan kan att göra med, när
han belysning i belysning.

Denne Jerns har dygtig: Pennekun, Pen-
 ners, Pen af Bøtger, att kan a. Gætt
 frig, att kan a. eller Kærlektis Gætt
 fruktur på Gætt, vitan Frig, vitan Religion
 Iack med Vilgung afrihet blis nye pædel
 Jern och Rættis, dig gættelw geslægt Frig
 Almena Rættelw, på orvænde af
 Dættelw frig.

Gärken författare öfver sin hvar tidens
 för en god kätthet, som han
 nipsen fjändes lutherska kranaparnen
 innermost, och stället det förblis-
 sade förnuftet för bubblor: fallet
 mest påstående är, att vilken afriket
 gör nya fädelser möjlig, men
 fruktad: vilken, gör nya fädelser
 omöjlig.

just derigenom, att Pennes andra vilja
at afvi, det vill säga: när sig ikke själv,
just derigenom blir det en möjlighet
för Pennes, att Pennes andra för försändring
genom den Heliga Andes nådverkning
går på Kjerstat. Och derigenom, att vil-
jan at bevaende af Kjerstat, hvilket
förfäringens Angår, från viljan ender
gå en försändring, och byter, om, från
en and till en god vilja. Men Rationa
litan, men Rationen, helt annat
med sin Mya Hjälp, och Christen, Penn
en och horthes. Guds minas en försän-
dning: viljan, som viljan går sig
själf. Guds minas vilja går ut på
och horthes.

449. Det som Rationalisterna har sagt
som människans fria vilja
djupulen. till. Ex. "att han är rättslös
för att friheten böres till hans vä-
funder, att han jagade en fri varld
gäfnar sig till vidlyndes verklighet, för
genom sin vilja; att hans väpnadli-
ga frihet är inlystet på hans viss-
mellesa verpsning; att friheten vore
Ej frihet, om den Ej genom fri be-
glänning verkliggjordes. v. f. v. (Petrelli)
allt sådana egenskaper, som verkliga
till sin djupulen; därför har han också
få skapat af sig alla kunn; han har
gjort sig själv obarnaende af all

Kärra, samt, och denna Kärra samt vill han
vissa själf. Men i det i och genom denna
fukt, han kan blifvit hunden med onärk
färdig; han kan nu blifvit hunden af det
amoraliska rådvändigheten; af sin fria
själfbestämning till det andra, ju att han
vilja inte kan hunden Kärra förändring
och Rationaliteten följes sin kunnat troget
spänna.

480. Är det nu denna frihet, som Filasafus
vill fränka världen? Så ser det ut. Men
vill han en sådan frihet, som vill uppenbara
sig alla känd, äfven det moraliska och
religiösa, emellan dem vill han blifva fri
och beständigt sig själf. Rationalisterna
har predikate bara om friheten och
menar sig ike varit för att emottaga
den så snart efter långtids friheten och
man har redan sett vilka fruktas
friheten har varit i Europa. Friheten
är den akusade Egais men, yttningar.
Den har gjort uppenbar till ett stort
värken, ett stort fruktas, ett stort
jämlikt. När frihetens steg, till på sin
då måtte hjälpa Filasafus kung
i stället för gatt på sin, och jag
dag med honom. — När friheten har
mer rikligt i gång, gör den kullerbytte
med förnuftet, och den fria viljan, som
kanne be fria världen från Tyrann
ner, ner upp galgen, Guillotinen och
Stugfruktas i friheten namn.
481. Men hvad betydde de andra, för
och en, som gör sig, kan

syndens träl? Manne ike viljan för
 vana gripes? syndens lag? Men alla so-
 ren gbs till frie, för ännu i nattsliden frie.
 Manne ike eloga and bemäta, att men-
 niskan ike tank frigens sig själv, genom
 den fria självbestämning till det goda?
 Endast såsom tank guds sunne fri i såm
 syndens lag. Vi äro kallade till fri-
 het. Men hvilken frihet var det som
 här mentes? Det var frihet ifrån syn-
 dens skuld och straff, frihet ifrån
 syndens personvård, frihet ifrån
 djävulens våld. Denna frihet måtte
 förtä kamma ifrån kjortat till viljan.
 Det bli en moralisk nödvändighet.
 Den är ike någon fri självbestämning
 i viljan. Utan en moralisk nödvän-
 dighet, som den Helige Ande bevisar
 i kjortat, och som tvings viljan
 till det goda. Det är den tvingsande nå-
 den, eller Christen, som regerar. Rednin-
 garne med jehonis.

48%. Resultatet af föregående förskrin-
 gar är: Viljans passiva förhållande
 till Passionerna. Viljans passiva
 frihet i nervsluets för: är nega-
 tiv i organiskt för: active frihet
 i viljan uppnås genom väckelsen
 som inrekar för moralisk pas-
 sion. Viljan har inget valfri-
 het i organiskt för: endast

nervsluets för existerar valfrihet.
 Den moraliska ansvaret sträcker
 sig till hela Personligheten. Själfsbe-
 stämningens för: för viljan
 förlorat genom dess egna fria själ-
 stämning till det andra. Det ordnades
 principer eller motivet till menn-
 skans handlingar finns ike i viljan
 utan i passionerna. Ingen fråns-
 ning från syndens skuld och straff
 genom Egensättlighet; endast
 genom försäkring med Gud i Christo.
 Genom Guds.

49. A. Kvarledes förståndet moderas
 passionerna.
 48%. Det är förut visat, att passionerna
 passiva för grund i det organiskt. I själ-
 men utan förstånd vare passionerna blind.
 Utan förstånd skulle människans handla efter
 instinet. Förståndets operationer gå alla till
 på att, kunna en gifven passion ut-
 kunna tillfreds ställa. När passionerna för-
 ma på viljan, då på tankens part. Johan-
 de dörvets sinuerna uppväcka och retas pas-
 sionerna, men förståndet bestämmer, kunna
 och på vad sätt en gifven passion skall
 kunna tillfreds ställa. Men någons förstånd
 tillintet göra passionerna som förståndet ike
 fränt om är. Förståndet behåller af pas-
 sionerna. Det måtte tänka i afrensning
 melle med en gifven passion. De som
 är på, har gifvet tankar, den passiva
 hat i sitt hjerta, tänker på hand. o. s. v.

484. Lat. ... passien vara gifven, till. Det är
något begär, då blir frågan: huru skall den
na passion kunna tillfreds ställas? Måste
nu gifva detsamma gås det icke an, emedan
andra passioner förutsetta för. Sträff och
känslor hindra gifvandet begäret till bry-
ta ut till handling. Nu bestämmes förhållan-
det med det, till det fästet, huru begäret skall
kunna tillfreds ställas, med minsta risk
för Arsen. Och när begäret är tillfreds
ställt, då tycker tygfärderna hafva gjort
ett gott kap. Man tycker vara bry-
ret nöjd med sin tillfredsning.

485. Men och tyfveln: Skallt för
att fjäla bedrager folk, lånas his
och der, utan att bry sig om betes-
ning, eller Männen och Hager att få
Arnnass egendomar under Männen
af hys och rätt: ja är detta en mode-
ration af samma person: ty i
Moraliskt affende är han lika
bratelig, men han tas med våld, fjäla
bedrager, eller minnes Arnnass, våld-
fångas Egendomar genom lagens. Mo-
stifikt till handlingen är det samma
nemligen Egenlystheten.

486. Låtten Ahnens påsjaer va
na giftes vill ex. påsjaer dritten, då
blev frågan, huru skall detta be-
räknas tillförsä. fläsk? rindt

för Alla, Äran går det ike an, emedan det går
på arar. Men väljer den förre natters
eller Märket, ty det häns till mörk
dus gemningar. Det va re framligt
att blifva tagen på bas geming.
vtnag, att på lofligt fätt till för, ställa
Pann, driften, vare, att gifva sig, men
da. Kommer Erenyttas i Tindred
färleken, ut jagas: men du gifte dig
ja blis du fättig, du har icke råd, att
pöda pöfne de kann. Ja, jagas Pöfne
det: Kall dig till Pannarna det går
för bättre Pöf. Så går det till: Pöf
Morden. Och detta Kall man, att
M. dena på Pöfne.

488. En Annan Plags Moderation.
at pasjones är det, att, när man i
Hälsat för brennaren och Rätt, dric-
ker postur, och Moderation, att
man ~~kan~~ ^{kan} ~~läpp~~ att röka och börja
fästa, att man, i Hälsat för att Rätt
när en gifven är till med samma
mycket, ~~flämmer~~ ^{flämmer} för att gifven
och Rätt, genomsätter, och att
att Moderation Pasjones: Man kan
är Pasjones Moderation, på länge
matitet till handlingen och de som
na, kan handlingen, och på länge
drat med Gifven, för att Rätt
verld, i Rätt, och Moderation
är den är det vill på, då Moderation
bestämmer handlingen moralitet

ja måtte konze bandling, kuser matelije
ger förborgatt i en rätzig passior,
vare asonaliß.

488. Li kajan asonalißka passiorer
moderens, genann förståndet, försonelley
ja samad apren maralißka passio-
ner moderens, genann förståndet. Ofte
känder, liksom, att en stark väckelse
i bland allmogens, hvilken inte någ
starka. Förståndet, att moderens
passioner, utbrädes i att apren
mått af hjertat, fullhet, ända till de-
ningas, hvilket en starkt ledare
kan förmodas, att bringa till kris
Ellig som, att kan annars egen
patienter förtraende.

Allt detta utvisas, att passioner
bestämmer viljan, förskande, eller
viljan, rikning, men förståndet be-
stämmer, huru begäret skall till-
frids ställas. Detta är nu för mode-
ration af passioner.

13. 13. Förståndet kan inte omödel-
barligen reflectera känslorna.

489. I hvad förhållande är för-
ståndet må stå till hjertat eller kän-
slorna, ja är det åtminstone förstås
att förståndet inte kan omödel-
barligen reflectera

den. Man skall således inte kunna definiera son-
nen, känslans fruktan, hatet eller någons an-
nan passion, emedan dessa känslor inte kan
na reflecteras, eller bringas till klarhet i begre-
pet. Men jag känner, att det gäldes under-
brädet, som jag dock inte begriper, hvad
dessa som gäldes, jag måtte väl säga
därkaren. Hvad som kan så förstås
den tyfiska förstås gäldes apren
att alla invänter känslor, jag känner
dessa passioner, tillstånd, som kan
inte begriper huru de bestå.

490. Det som gäldes apren att känslor,
eller intyget, som människans för genann
fina ja kallade subjektiva finne, förskan
bakter, man skall inte kunna reflectera
dessa känslor. Ja, väl, reuter, fast. Till
sitt med förskan, hvilken inhänter genann
det mest objektiva finne, kan inte reflecte-
ras af förståndet. Man skall inte kunna
beskriva på en annan, hvad hvittas
färg är, att kan inte det förskant.
Emedan alla känslor kan det ge-
menamt, att de inte kunna reflecte-
ras, definieras, eller bringas till tyf-
lig begrepp, ja kan all använde Re-
ligion, hvilken egentligen bestå,
diti li flera känslor, blifvit afst-
för rätzigifne, Inämnens att för-
natifne, emedan Filofosofen att den
kalla förstås, människans, själv
känslas, inte är i stånd, att

fatta krisanti dessa känslo, en entligan beftä.
Filosofen kan ike gerna erkänna annat för
samt, eller Allmännylligt, än det han kann
fatta med sitt flöna förflund. Han kan ike
gilla en passionerad kärlek, Utan indagt den
fönuftiga kärleken, som är grundad på 6. och
ringar, Och Religionen vill han bringa
utens känsloer, myttiska gebit (ögness).
491. För den känslolöses förefalles föled,
kjer taty kärlek och kjer taty religion som
myttiska, prärmärk och fanatiska. Kristi
na Religionen ansågs af flöna tänkare,
som en "mora superstitio", det var
ett ohyggligt prärmärk: kristendomen
ansågs jäfvan kjer taty sketlig på Staten,
beftänd, och ännu i denna dag äro alle
både nationalettles och den döda tron,
ankhängare mörkerädda för all för
att lefande kristendomen; ty däden
jijelf kan ike tala för antagande
försoning, som är kristendomens kär
sta ide, är till den grad myttiska, och
abegriplig för förnuftet, att läroffte
ben Paulus måtte bekänna derom.
ike, att jag det allaredan fattat
hafves, men jag har påst den
flor, att jag det begripa men

C. C. Objectiviserade, känna känslorna
reflectoras.
492. De subjectiva känslorna kunna ike re
flectas af förflund, men objectiviserade
genom den yttre handlingens föredling
kunna känslorna reflectas och bringa
till begrepp. Men kan genom afskär
gen af känslor utbratt till handling
för en klarare förställning om känslor
eller passioner, som ligga till grund
för handlingen. När man för den
änna madrens affecter, kan man
för en förställning om madrenthys
taty ämhet. När man för de älskandes
affecter, kan man för en förställ
ning om kärleken. När man
för en förgående, kan man för en
föreställning om förgåen. o. s. v.
493. af dessa afskärningens karaktär
den känslolösa kopra en föreställ
ning om kärleken, om madrenthys
teken, skunn kan allting jijelf kan
haft några oförmåhet af dessa
passioner. Den känslolösa filosofen
kan reflectera madrens känslor
jijelf de blifvit objectiviserade i
afskärnde handlingar. Men blatta
afskärningens af andras, känslor, objecti
viserade i lefande handlingar,
är ike någon tillmärcklig grund

för ett fullständigt användande. En Roman
Marquise, som Allrig varit här, kan
visserligen med tillfids af Inbillnings
Kraften skriva Romaner, men dessa
Romaner afvicenskamma inte med
de allsmåles erfarenhet. Sådana ro-
maner kunna inte gillas af de allsmå-
le. Filosofen Roman innehåller
en falsk här: kärlekens. Om den
känslige Filosofen företager sig ett
beskrifva Moders kjärlighet, ämhet, så
bli hans användande om denna passin-
g fullständigt, men måste vara mer,
innan man får ett fullständigt an-
vändande om Moders kjärlighet. Man måste
hafva erfarenhet: kärlekens kärlek,
innan man kan skriva om denna.
Romaner, som de allsmåle gilla.

477. Här af följer att, för att nått kun-
na bestäma andra kärleken, måste
man hafva erfarenhet nämnting de
äktet själv. Det vill säga: för ett
fullständigt användande: Andelighet
hållas både Objectiv och Subjektiv
grund. Emellertid äro alla förblifna
så väl de Naturliga, som de Reli-
giösa känslorerna. Men de Reli-
giösa, att de inte kunna bringa
till Klarhet: Förståndet: man skall
inte kunna beskriva för ^{en} annan
huru Saltet smakas, huru Stenk

Minuten, bekas, huru kärleken känns, huru
Sorgen är bestämd, huru Förståndet
förnimmes, eller kraner den Lefvande
från bestas. Man skall Allrig kunna
bringa Religionen, försingens till försam-
landet till evidens, som en mattemati-
ker bevisar ett Problem.

478. Häruti ligger grunden till de olika
Religioner systemerna. Skulle Religionen
sammanföra kunna bevisa mattema-
tice, så skulle ingen tvist: Religion
äro samma. Men vil de
äro, som tro, sig kunna bevisa den äkta
kärleken genom en mattematiska
eller lagiska deduction, kan bli tvist.
Emellertid är det blott en äkta kär-
lek: det finns inte en två, tre eller fyra
slag af den rone äkta kärleken.
Här af är det svårtydiga temmeligen sig
äro, att alla, som äro bekant med
äktet hos alla, som äro bekant med
af denna Passion. Det finns inte en
äkt, tre fyra svårtydiga. Alltså
kan det inte finnas, mer äro en Reli-
gion, som är den äkta. Alla andra
Religioner äro falska, inte som äro
den äkta. Kärleken är den äkta: All
annan kärlek, som inte är äkta, är
oäkta.

479. De som hafva funnit Religion
i kjärlighet, som ^{en} svårtydiga, de
sveksaktiga kärleken, och de som
ingen Religion hafva i kjärlighet, kan

utan endast i genaken, Kamman afse myr
ket väl lämnens i så mätto, att ingen skulle
förböras den andra. Men kan en Chalko-
lik, Lutherian, Reformert, drickes Brons, Hell
med en Turt och en ketning, och ingen af
desa sugbrädes frågas: hvad har den för
Religion? eller hvad har den för Tro? Men
lika som Härle kan har en spånge blide,
att Certitken kirkelen har en annan,
så har och den samne Religionen en
spånge blide, när det kommer an på
att gränsa en Annans Religion. En till
gjord kirkelen, och en tillgjord Julefanta-
sien, utmärker framt.

498. Personer, som äro bekantade af
samma passion, se ikke hvarandras fel
emellan passionens förblindas dem.
Älskaner se ikke älskaningens fel,
emedan kirkelen afser sig för Allt
men så framt kirkelen lyhör, att
vara en passion, ser man bättre hvar
andras moraliska lyten än sine egen.
Personer med frindiga intresser och
passioner, förstås hvarandras fel.
Doch kan man fluta, att hvarje an-
dars om andra människors mora-
liska karaktär, är fullstet, när om-
met grundas sig på passioner. Det
är fullstet emellan de älskanande,
emedan de ikke se hvarandras
fel. Det är fullstet emellan frind-
liga, emedan de se felan-

katet förstånings glas. Och i Allmänhet ser
man bättre andras fel än egen.
499. Frindiga Passioner Allt frindiga
ambänner; samt sammankommande passioner,
Allt sammankommande ambänner.
Denna samning beröfas af en Allt
Historien. Det ena politiska partiet för-
ler Allt ett vrängt ambänne än
det andra. Det ena Religions partiet
förböras det andra. Hvarje grunda
sig politiska och Religion, förföljelse
Ann. Alike tankar: Religion Annens
kanne ikke undvika, enes afven ketin-
gen anse sin Religion för den rätta.
Men Religion förföljelse kan ikke an-
nat än förböras och agilla, emedan
den är föranlett af Andligt hat omät
Alike tankar. Den samma Religio-
nen har Allting haft när sig för-
följelse And, men väl omvandla
nt. 499. Historien daires förföljelse
om de vinds handelser, som till-
dragit sig aflägsna Tidsrum, så
framt: Historie skrives och på
är fri från politiska partier,
svikket ikke Allt de handelser.
Sålunda hafva Alla Religioner, för-
följelse blifvit förböras af ket-
taner, som är opartiska; men de som
utställa Religion förföljelse, frind-
liga för Historien, dem, de frind-
blifva deras egen samvete och

D. D. Öfver tygelfens eller Trons grunder.

500. En af Fornuftens visdoms kypblätt. För
fattare har följande yttrande.

Utan att vied väl fråga om någon
människa, som af Utkapet orkallat
en vanlig del af det fullkammiga
Fornuften, och det sammansatta Gafans bladt
rätt användas, kan tvingas sig själv,
att antaga Andra grunder för sin Tro,
än de, som öfverensstämmande med kunns,
på afriktliga grunder bygda öfver
tygelfe? Nej detta är alldeles omöjligt.
Ty knarken människans själv, eller
Naturens förnunda skapelse, kunna
tvinga henne, att gilla, eller antaga nå-
got, som hennes inre öfvertygelse
motfäges. (Tänker man samma förhåll
landet emellan Guds, Naturens och man-
niskans af A. O. Sankt-holm 1831.)

501. Detta yttrande öfver visdomens sin
fullkammiga nitetighet, och skulda
som med våld vilja tvinga andra,
att ändra sin öfvertygelse, hafva in-
sett en rimmedel af denne samning, på
skulle visdomens dels mindre bladt
hafva stillet ett Religions försöjlek
sejnk.

Förbunnatte Författaren tycker, hafva den infan-
titen, att människans öfvertygelse är, öfver-
ende af viljan. Författaren är, och på ver-
Religionen, på, att Tron ikke är berande af
människans vilja. En matematiska måtte
vara öfvertyggad om en bevisning, lika
som att en Fysiker måtte vara öfvertyggad
om fysiska samningar, antingen de är
grundade på finerna, eller på en öfver-
bevisning. Captenen tycker, om Guds, Trons

502. Men denna människans öfvertygelse
kan vara orakkelig, och pått, som den,
kan den ikke detta emedne vara alldeles, pått
då de afriktliga grunder, som på öfvertyg-
gelsen hvilas, äro felles. Öfvertygelsen, pått
i Allmänhet vara ett resultat af Författaren
dels Operationer, och på vilka grunderna
på denna öfvertygelse, äro rent intellektu-
ella, eller rent af ett Författaren, och pått
det visdomens sin nitetighet, att öfvertyg-
gelsen hvilas på afriktliga grunder, men
dessa grunder på öfvertygelsen kan man
sett namla uti mest abstrakta vetenskap,
till G. i astronomien.

503. De afriktliga grunderna på Författaren
sin öfvertygelse, kunna vara
dels abjektiva, till G. matematiska, pått
ningar, som vilka helt och hållet
på en abjektiva grund, dels subjektiva,
vilka bestå af kjentets känslor, till G.
känslor, sorg, fröjden, och pått.

Både dessa grunder för afseendegjellens äro kvar
för sig afvikliga, så att, lika väl, som
grundläggande tillförlitliga på sina objektiva fin-
nen, lika väl kan man tro på sina
subjektiva finnen. Man kan inte tro på
sina matematiska sanningar, som är bevisade,
så kan man inte heller tro på sina
känslor; kan man inte tro på sina
förmågor, förakt, förakt, förakt, eller andra
passager. Förstämhet kan inte för-
stå tillförlitliga. +

504. Churu både dessa grunder äro kvar
för sig afvikliga, så att de inte kan tra-
gandenas, eller stället: hvarandra ställa.
Skulle någon vilja bevisa kärleken
medelst matematiska och logiska deduc-
tioner, blefve man säkert bet. lika
omöjligt blefve det, att med kärleken
bevisa matematiska och logiska sanningar.
Men om grunderna för afseendegjellens
nubbas, så blir afseendegjellens verk-
de. Så till. Ex. kallas Bandens afseendegjel-
le som Solens gång på afvikliga grunder
kan lita på hvad man ser. Man kan
så sig i parken på de afseendegjellens,
att jorden står och Solen går. Men om
Banden för studera afseendegjellens, kan
man förändringarna blifva afseendegjel-
om sitt misslag.

505. Det finns visst Förmåga men
nisskor, som betrakta

kärleken. Man en galenskap. Skulle nu de
allmänna vilja bevisa kärleken verkligt
medelst matematiska och logiska deduc-
tioner, så blefve demonstrationerna anse-
liga för galningar. Men man kan inte tro på
kärleken verkningar, måtte förstå för-
färd: det tillstånd att man kan laga
spålar och Resonans. Man måtte genom
egen erfarenhet inleda: kärleken
mytologier: kan man själv blifva kär.
och då kan man fråga hvarandra:
tro du nu på kärleken mytologier? Yaa!

506. Så borde det egentligen gå till, om
man vill bevisa Religionens grund-
ningar. De måtte bevisa "a posteriori",
men våra Moderna Teologer kunna
inte detta bevisningsfärd. De ha för-
tagit föne, att bevisa Opprinnelsen
med Förmåga, men den af hafva
inte en de lindaste Tritonerna blifvit
afseendegjel, mycket mindre kunna
de alltså blifva afseendegjel om Opp-
rinnelsen sanning med sådant bevisnings-
färd. Emellertid bevisas afseendegjel
med Bandens afseendegjellens: afse-
nden och kärleken hvarandra, att man
för sig hafva en afviklig grund
den afvikliga grunden vara falsk
d. v. s. Allsammans är ett fjell
d. v. s. eller en fennvillig. Att ett sådant
fjellbedräger var beting föne falsk.

507. Detta är i fyrmakigt förhållande med den
där fram afhängande, hvilka med den
där tröde punkten hugga anslutning
till hvar och en af de emellan Fritänkandet
och Religionen, uten att kunna nekka nå-
gondera afvenlygghet. Den där fram,
tycke, ständigt, vana fast som berg,
som blis fast vacklande, när det gäller,
att berisa sin Tro med sina gänningar.
Den där fram kan Allting kunna
till fullkomlig förvisning om sin egen
förlighet, skunda den grundas fide kapet
på Egenbarhetsvackande af de gifna. Nåde-
lästna, men fram subjektiva grund
de lefnande händelserna sakna, allde-
les. 508. Ut i kärleken, såsom och i Re-
ligionen fördras en dubbel grund på
afvenlygghet: det förstas både objektiva
och subjektiva grund. Det är icke nog för
den allskande att hafva en objektiva grund
för sin afvenlygghet, att han är allskad.
Däremot är icke nöjd med kärlekens för-
klaringen, han förstas tydligen beris på
männens kärlek. Föregående försäker
den otronne, att berisa sig vackligt
allskande maket med falska fruct-
ningar. Kärleken, blott är sin och
falskhet.

509. Men den subjektiva grundens
allna är icke heller tillräcklig, den
allskande allskade visserligen långt

finer kärlekens förklaringen, att han är allskad
men han kan icke låta på sin egen förfä-
ran han icke på en förklaring. Lätt beris
är den samman, att All mänskligt för-
tygelse hvilas på en dubbel grund. För-
gåfres försäker man, att Egentliga sig
andra människans aktning genom
djupa förklaring eller psykologi. Det
hondras alltid en subjektiva grund, för
sin afvenlygghet om andra människans
moraliska föraktas.

510. Men ibland lättfinniga människors kin-
der ofta, att berisa sig själv. En lättfinnig
quinnas inbillas, sig, att han är allskad,
för det, att smyktas sig för sin anse-
ning. Han inbillas, sig ofta, att han icke
brutit sin Tro om en trolofsade, skunda
han kates, kanna sina bröf af främs-
mande. En fäders quinnas icke, dels luttiska
tyrkan. Han har lofvat sin hand och fide
hjerta genom hjärtligt löften, men kunnat
lätfinniga hjerta förledas kunnat, att
lata kanna sina bröf af de Egyptiska
härskararna, såsom Profeterna i egen
om Herrens trolofsade med Israel.
och ändå inbillas, sig den Nabytiska kö-
ken, att han har sin kärlek och v. och
han blis alldeles deppat, om någon
skall kunnat på kanna. Choral atron
Religionen föraktas, och sedesfördesfett
är egenbant, tror han i kunnat att

